

Тане Стојчев, Кланец,
леринско село, војвода 1903–1907 год.

Тане Стојчев (1874 - 1907) е македонски револуционер, војвода на Македонската револуционерна организација во Леринско. Познат уште како Тане Горничевски, Тане Цолев и Тане Грозни, за време на Илинденското востание раководи со Леринскиот револуционерен реон. Народот ќе го опее во **песната „Огин пламен во балкано Сетински“**.

Тане Стојчев Кланцев е роден во 1874 година во леринското село Горничево, Егејскиот дел на Македонија. По Ристо и Лазо бил трето дете на Стојче Кланцов. Бил немирн по дух и сакал да учи. Студирал во Софија, н пред завршување на студиите под образложение дека е социјалист бил протеран со Гоце Делчев и други членови на социјалистичкиот кружок.

Во редовите на Македонската револуционерна организација прво влегол како курир. Потоа станува член на терористичката група заедно со Христо Иванов Мајсторчето од Лерин, Геле и Петре Попови од селото Трсје, Доре Минчев од Горничево, Соле Стојчев од Баница и Дине Кљусов од Горно Врбени.

Прогонуван од властите, Тане Стојчев пребегал во Софија во 1901 година. Наредната 1902 година се приклучил во четата на полковникот Јанков и пристигнал во Леринско, а по смртта на Георги Папанчев станал реонски војвода во Леринско.

Во 1903 година, за време на Илинденското востание, Тане Стојчев го раководел Леринскиот револуционерен реон, заедно со Лечо Настев и Алексо Цорлев. Во неговата чета имало 250 лица вооружени со ловциски пушки од марката „Гра“ и секири: 17 лица од Церово со војводата Стефан Гошев, 42 лица од Баница со Соле Стојчев и Нацо Кочев, 25 лица од Горничево со Дине Ташеминов, 14 лица од Борешница со Атанас Попов, 13 лица од Росен, 50 лица од Воштарани со Минче и Русе Ангеловски, 30 лица од Пателе со Васил Каленциев.

Тане бил одговорен за областа на Ниџе и учествуваше во повеќе битки. На почетокот на востанието тие ги прекинале телеграфските жици помеѓу Лерин, Суровичево и Воден, го нападнале турскиот аскер во Пателе, а се бранеле во Суровичево. По востанието тој бил еден од малкуте војводи, кои останале во Македонија и придонеле за обновување на активностите на Македонската револуционерна организација во Воденско и Леринско.

На 11 март 1905 година соединетите чети на Тане Стојчев и Соле Стојчев (Атеш паша) се судриле со османлиските војски и башибозук кај селото Жерви (денес Зерви, Егејска Македонија). Се водела херојска борба во која Турците имале многу жртви, но сепак не успеале да го спасат селото. Разбеснети од поразот, Турците го запалиле целото село Жерви, во кое од 45 куќи останале само 4, а 54 лица биле убиени.

Тане Стојчев тесно соработувал со војводите Лука Иванов, Атанас Брадата, Кулиман. Во средината на мај 1907 година, кога Турците заедно со андартите презеле тотален напад за да го уништат војводата Апостол Петков, во мочуриштето на Ениџе Вардар, Тане по консултации со војводата Никола Иванов Кулиман му помогна на големиот војвода „Ениџевардарско сонце“ да се извлече и да замине кон село Корнишор.

Тане Војвода загинал заедно со тројца четници во борба со османлиските војски на крајот на јуни 1907 година помеѓу селата Чеган и Горничево.

Македонскиот народ го опеал во песната од Баница „**Оган, пламен во балкано Сетински**“ (Т. Бицевски
-„Македонски народни песни од Леринско“, Институт за фолклор "Марко Цепенков", 1995).

Оган, пламен во балкано

Оган, пламен во балкано,
во балкано Сетински,
там се бијат комитите,
комитите, војводите -

првиот беше Тане Стојчев
Тане Стојчев Горничевски.
Вториот беше Џоле Гергев -
тамо долу во реката
на 'киндиј помош стигна
от Барбешка планина,
помош стигна Леко Џорлев.
- Не бојте се, наши браќа,
јас сум тука на помош.
Бој се почна, бој ужасен.